

Dimitrie Bolintineanu

O fată tânără pe patul morții

Ca robul ce cîntă amar în robie,
Cu lanțul de brațe, un aer duios,
Ca rîul ce geme de rea vijelie,
Pe patu-mi de moarte eu cînt dureros.

Un crin se usucă și-n laturi s-abate
Cînd ziua e rece și cerul în nori,
Cînd soarele-l arde, cînd vîntul îl bate,
Cînd grindina cade torente pe flori;

Așa făr' de veste pe zilele mele
O soartă amară amar a bătut,
Și astfel ca crinul de viscole rele,
Pe patu-mi de moarte deodat-am căzut.

Abia-n primăvară cu zilele mele
Plăpîndă ca roua abia am ajuns,
Atuncea cînd cîntă prin flori filomele,
O crudă durere adînc m-a pătruns.

Amară e moartea cînd omul e june,
Și ziua-i frumoasă, și traiul e lin,
Cînd paserea cîntă, cînd florile spune
Că viața e dulce și n-are suspin!

Să moară bătrînul ce fruntea inclină,
Ce plînge trecutul de ani obosit;
Să moară și robul ce-n lanțuri suspină.
Să moară tot omul cu suflet zdrobit!

Iar eu cu o floare ce naște cînd plouă
Creșteam pe cunună să am dezmerdări,
Și mie amorul cu buze de rouă
Cu inimă dulce îmi da sărutări,

Ca frunza ce cade pe toamnă cînd ninge
Suflată de vînturi aici pe pămînt,
Ah! juna mea viață acuma se stinge
Și anii mei tineri apun în mormint!

(D. Bolintineanu, *O fată tânără pe patul morții*, în Id., *Opere alese*. Studiu introductiv de D. Păcurariu. Text stabilit de R. Ocheșanu și Gh: Poalelungi, I, *Poezii*, EDP, București, 1961, pp.

162-163)